

Sygn. akt: I C 387/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2020 roku w Wąbrzeźnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **z siedzibą w M. V. (...)**

przeciwko **M. P.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanej M. P. na rzecz powoda (...) Z siedzibą w M. V. (...) kwotę **2.595,93 zł** (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 2.549,00 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści dziewięć złotych zero groszy) za okres od dnia 11 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałej części;

3) zasądza od pozwanej M. P. na rzecz powoda (...) Z siedzibą w M. V. (...) kwotę **910,58 zł** (dziewięćset dziesięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) nadaje wyrokowi w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

POUCZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...)

3. (...)

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 04 grudnia 2020 r.

Sygn. akt I C 387/20 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) w M. V. w (...) domagał się w pozwie zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej M. P. kwoty 3.184,37 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3.137,44 zł za okres od 11 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu (k.2-7).

Pozwana nie złożyła w wyznaczonym terminie odpowiedzi na pozew, nie żądała rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie składała w sprawie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z 18 czerwca 2019 r. zawartej na warunkach oferty „pierwsza pożyczka” (...) Sp. z o.o. w W. udzieliła M. P. pożyczki w kwocie 2.000 zł na okres 130 tygodni. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana oprócz zwrotu kwoty pożyczki, także do zapłaty opłaty przygotowawczej – 550 zł, prowizji – 1.445,89 zł oraz odsetek umownych – 214,80 zł, łącznie 4.210,69 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w okresie od 28 czerwca 2019 r. do 19 czerwca 2020 r. w równych ratach po 50,85 zł, natomiast w okresie od 26 czerwca 2020 r. do 10 grudnia 2021 r. w równych ratach po 20 zł oraz ostatnia rata w dniu 17 grudnia 2021 r. w wysokości 26,49 zł.

Z uwagi na brak spłaty kolejnych rat, (...) Sp. z o.o. w piśmie z 10 sierpnia 2019 r. wypowiedział umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym i wezwał pozwaną do zapłaty 4.211,72 zł.

Na podstawie umowy poręczenia z 07 marca 2019 r. (...) w M. V. w (...) udzielił poręczenia (...) Sp. z o.o. w W., przyjmując na siebie odpowiedzialność za zobowiązanie M. P. wynikające z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z 18 czerwca 2019 r. W dniu 19 grudnia 2019 r. (...) spłacił w całości należności wynikające z umowy pożyczki w kwocie 4.052,36 zł i nabył wierzytelność względem pozwanej, o czym została ona powiadomiona.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej (k.16-19);
- umowa pożyczki gotówkowej (k.20-24);
- formularz informacyjny dot. umowy pożyczki (k.25-29);
- regulamin promocyjnej oferty (k.30);
- potwierdzenia wykonania operacji (k.31-32);
- wypowiedzenie umowy pożyczki (k.43)

- **umowa poręczenia z załącznikiem nr 1 (k.33-42, k.45-50);**

- **potwierdzenie wypłaty kwot poręczenia (k.44);**

- **zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty (k.63).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwana nie złożyła w wyznaczonym terminie odpowiedzi na pozew, nie żądała rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie składała w sprawie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

W myśli art. 339 § 2 k.p.c., Sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej, w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W oparciu o zaprezentowane przez powoda dowody, Sąd przyjął, iż (...) wykazał swoje następstwo prawne.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony czas (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Okoliczności zawarcia przez strony umowy pożyczki oraz jej wykonania przez powoda nie budziły wątpliwości, zostały one także wykazane dokumentami prywatnymi.

Pozwana jest konsumentem, zaś pierwotny wierzyciel przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie winny znaleźć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2019.1083 j.t.), w szczególności art. 3 ust. 1 określający, iż przez umowę o kredyt konsumencki należy rozumieć umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 wskazanej ustawy).

Mając na względzie przepisy o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi, uzasadnione wątpliwości wzbudziły zapisy umowne pozwalające na obciążenie pozwanej, w związku z zawarciem umowy pożyczki, przewidzianą w kwocie 1.445,89 zł – co Sąd był zobowiązany brać pod uwagę z urzędu (por. wyroki SN z 23.02.2017r. – sygn. V CSK 361/16, z 03.11.2010r. – sygn. V CSK 142/10).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z

§ 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w której w rażąco sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystywała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie "rażąco" należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków.

Umowa pożyczki z 18 czerwca 2019 r. została zawarta przy użyciu wzorca (formularza), zatem pozwana nie miała rzeczywistego wpływu na jej treść, poszczególne postanowienia umowy nie były z nią uzgadniane indywidualnie.

W sytuacji, gdy normalnym i uprawnionym wynagrodzeniem pożyczkodawcy są odsetki umowne, Sąd uznał, że pożyczkodawca w sposób nieuprawniony naliczył dodatkowe wynagrodzenie w formie prowizji, nie określając w treści umowy żadnych kryteriów, które legły u podstaw jej obliczenia. Ponadto należy podkreślić, że opłata ta cechowała się w sposób rażąco nadmierną wysokością, skoro stanowiła 72,29 % kwoty pożyczki. Opłata ta była nieadekwatna do wartości zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania, generowała dla pożyczkodawcy dodatkowy zysk, a unormowania umowne ją przewidujące stanowiły faktyczne obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹, § 2² i § 2³ k.c.). Tym samym zapisy umowy pożyczki w zakresie prowizji zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiązały pozwanej, jako niedozwolona klauzula umowna, a więc nie jest ona zobowiązana do zapłaty tej należności. Nawet gdyby przyjąć, że w odniesieniu do wspomnianej opłaty nie znajdują zastosowania przepisy dot. klauzul niedozwolonych, to postanowienia umowy w tym zakresie i tak trzeba uznać za nieważne (art. 58 § 1 i 2 k.c.), ponieważ pozostają w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Przyjmując występowanie klauzuli abuzywnej, pozwaną obciążało zatem: zwrot kapitału – 1.999 zł, odsetki umowne od kapitału - 46,93 zł oraz opłata przygotowawcza – 550 zł, łącznie kwota 2.595,93 zł, którą Sąd zasądził na rzecz powoda w pkt 1 wyroku wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2.549,00 zł od 11 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo okazało się nieuzasadnione i podlegało oddaleniu (pkt 2 sentencji).

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd postanowił zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał proces na poziomie 81,52 %, a jego koszty wynosiły 1.117 zł. Tym samym pozwana winna pokryć koszty procesu powoda w zakresie 910,58 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. (pkt 4).

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

3. (...)

4. (...)

W., dnia 11.01.2021 r.

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska